

F. SCOTT FITZGERALD

SON
PATRON

Çeviri:
PÜREN ÖZGÖREN

♥ can
roman

F. SCOTT FITZGERALD
SON PATRON

The Last Tycoon, F. Scott Fitzgerald

Bu çeviride Penguin Books'un 1965 baskısı esas alınmıştır.

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ağustos 2016, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Berrak Göçer

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek, Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3263-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750732638

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

F. SCOTT FITZGERALD
SON PATRON

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Püren Özgören

F. SCOTT FITZGERALD, 1896'da, Minnesota'da doğdu. İlk öyküsünü on üç yaşında okul gazetesinde yayımladı. Üniversite hayatı boyunca yazmayı sürdürdü. 1917'de Princeton Üniversitesi'nden ayrılıp orduya yazıldı fakat ertesi yıl savaş bitince New York'ta reklamcılığa başladı. İlk romanı *This Side of Paradise* (Cennetin Bu Tarafı) 1920'de Scribner's tarafından yayımlandı ve büyük başarı yakaladı. Aynı yıl Zelda Sayre'la evlendi. "Caz Çağı"nın kurucuları addedilen çiftin çalkantılı ilişkisi her ikisinin de kitaplarına konu oldu. Fitzgerald, 1922'de *The Beautiful and Damned*'i (Güzel ve Lanetli), 1925'te *Muhteşem Gatsby*'yi, 1934'teyse otobiyografik ögeler içeren *Buruktur Gece*'yi yayımladı; yazarlık hayatı boyunca çeşitli dergilere öyküler yazdı. Son eseri olan *Son Patron* yarım kaldı. Eserlerinde çoğunlukla "Gürültülü Yirmiler"i konu alan ve Gertrude Stein'in deyimiyle "Kayıp Nesil"in temsilcilerinden sayılan Fitzgerald, 1940'ta kalp krizinden öldü.

PÜREN ÖZGÖREN, 1957'de Adana'da doğdu. Avusturya Lisesi'nde eğitimini tamamladıktan sonra Miami Üniversitesi'nde eğitim gördü. F. Scott Fitzgerald, Doris Lessing, D.H. Lawrence, Roald Dahl, Patricia Highsmith, Yukio Mişima, Henry Miller, Lawrence Durrell, Ernest Hemingway, Toni Morrison, Susan Sontag, Khaled Hosseini, Janet Wallach, Roman Polanski, Truman Capote gibi yazarların eserlerini dilimize kazandırdı.

1. Bölüm

Hiç beyazperdede görünmüş olmasam da filmlerle iç içe büyüdüm. Rudolph Valentino beşinci yaş günüme geldi – gelmiş, daha doğrusu. Bundan söz etmemin tek nedeni, film bobinlerinin dönüşünü daha aklım ermeden izlemeye başladığımı belirtmek.

Bir ara anılarımı yazmaya niyetlendim; “Yapımcının Kızı”; ama on sekizindeyken böyle bir şeye kesinlikle fırsat bulamazsınız. Böylesi daha iyi oldu – Lolly Parsons’ın şu eski köşe yazıları kadar tatsız tuzsuz bir şey olurdu. Bir erkeğin pamuk ya da çelik işinde olması gibi, babam da film işindeydi işte; bunu büyük bir sakinlikle karşılıyordum. Hollywood’u, en kötü ihtimalle, tayini perili köşke çıkmış bir hayaletin uysallığıyla kabullenmiştim. İnsandan böyle bir durumda neler hissetmesinin beklendiğini biliyordum ama ben korkuya kapılmayı azimle, inatla reddediyordum.

Bu, söylemesi kolay ama insanlara anlatması zor bir şey. Ben Bennington’dayken, Hollywood’a ya da onun yapımcılarına kayıtsızmış numarası yapan bazı İngilizce öğretmenlerim, Hollywood’a gerçek bir *nefret* beslerlerdi. Varoluşlarına doğrudan bir tehditmişçesine, tüm kalpleriyle nefret ederlerdi ondan. Daha da önce, ben bir

manastırdayken ufak tefek, tatlı bir rahibe bir gün benden bir senaryo getirmemi istemişti; böylece öğrencilerine deneme ya da kısa öykü yazmayı nasıl öğrettiyse, bir “film senaryosu yazmayı” da öğretebilecekti. Senaryoyu götürdüm, tahminimce içinden çıkamadı, uzun uzun kafa yordu, onun böyle uzun uzun kafa yorması da benim kafamı karıştırdı; sonunda sınıfta ağzına bile almadan, alınmış, şaşırılmış bir havayla ve sıfır yorumla senaryoyu bana geri verdi. Bu öykünün başına da aynısı gelebilir, bunu beklemiyor değilim.

Hollywood’u ya benim yaptığım gibi, neyse öyle kabul edersiniz ya da anlamadığımız şeylere gösterdiğimiz küçümsemeyle yok sayarsınız. Aslında onu anlamak mümkün; ama muğlakça ve bölük pörçük çakımlar halinde. Film denen denklemin tamamını kafasında yerli yerine oturtabilmiş erkeklerin sayısı yarım düzineyi geçmez. Bir kadının bu düzene en çok yaklaşabildiği noktaysa, muhtemelen, epeyce uğraşıp bu erkeklerden birini anlayabilmektir.

Dünyanın bir uçaktan nasıl göründüğünü iyi biliyordum. Babam önce okula sonra da koleje hep uçakla gidip gelmemizi sağlardı. Ablam ben üçüncü sınıftayken öldükten sonra evle okul arasında tek başıma gidip geldim; bu yolculuk bana hep onu anımsatır, beni azıcık ciddileştirip suskunlaştırırdı. Bazen uçakta sinema dünyasından tanıdığım birileri olurdu, arada bir de yakışıklı bir üniversite öğrencisi; ama buhran sırasında pek sık değil. Eleanor’u düşünerek ve ülkeyi bir kıyısından ötekine kat ediyor olmanın verdiği o keskin “havayı yırtma” duygusuyla geçen yolculuk sırasında nadiren uyuyakalır dım – o da ancak Tennessee’nin o küçük, ücra havalimanlarını geride bıraktıktan sonra.

Bu seferki öyle çetin bir yolculuktu ki, yolcular daha baştan ikiye bölündü: kendini uykuya teslim edenlerle

uykuya teslim olmayı kesinlikle düşünmeyenler. Bu ikinci grubun iki üyesi hemen karşımda oturuyordu; kulağıma çarpan yarım buçuk konuşmalardan Hollywood'lu olduklarını anlamıştım; bir tanesinin görünüşünden de belliydi bu: Ya asabi bir heyecanla konuşup duran ya da sinir bozucu bir sessizlikle her an yerinden sıçramaya hazırmışçasına oturduğu yerde büzülen orta yaşlı bir Yahudiydi; öteki otuz yaşlarında, soluk benizli, gösterişsiz bir adamdı; onu daha önce gördüğüme emindim. Bizim eve gelmiş olabilirdi. Büyük bir ihtimalle ben küçükken; dolayısıyla beni tanımamasına bozulmadım.

Hostes uzun boylu, alımlı, esmerliğiyle göze çarpan bir kızdı; tam da havayollarının çalıştıracığı tiplerdendi sanırım. Yatağımı hazırlayıp hazırlayamayacağını sordu:

“... bir de, aspirin ister misin canım?” Koltuğumun kolçağına ilişti, haziran fırtınasıyla birlikte tehlikeli bir biçimde öne arkaya sallanmaya başladı. “... ya da uyku hapi?”

“Hayır.”

“Diğerleriyle öyle meşguldüm ki, sana soracak vakti bulamadım.” Yanımdaki koltuğa oturdu, ikimizin de kemerini bağladı. “Sakız ister miydin?”

Bunun üzerine ağızımdaki sakızı, saatlerdir canımı sıkan şeyi hatırladım. Dergiden kopardığım bir parça kâğıda sarıp kolçaktaki küçük kül tablasına soktum.

“Sakızını oraya atmadan önce kâğıda sarıyorsa,” dedi hostes tasvip eden bir edayla, “karşımda kibar bir insan olduğunu hemen anlarım.”

Yalpalayan uçağın yarı karanlığında bir süre sessizce oturduk. Az biraz, iki öğün arasındaki o alacakaranlık dönemde, iddialı bir lokantayı andırıyordu. Hepimiz muallaktaydık; belli bir amacımız yoktu sanki. Bana kalırsa hostesin bile, burada ne işi olduğunu arada bir kendine anımsatması gerekiyordu.

Tanıdığım genç bir aktristen söz ettik; iki yıl önce onunla batıya uçmuştu. Buhranın en berbat zamanlarıydı, genç oyuncu öyle büyük bir dikkatle camdan dışarıya bakıp durmuştu ki, kızın atlamayı düşündüğünü sanan hostesin ödü kopmuştu. Ancak anlaşıldığına göre kız yoksulluktan değil bir devrimden korkuyordu.

“Annemle *ikimizin* ne yapacağımızı biliyorum,” diye açılmıştı hostese. “Yellowstone Parkı’na sığınacak, ortalık yatışincaya kadar basit bir yaşam süreceğiz. Sonra da geri döneriz. Bilirsiniz – sinema artistlerini öldürmüyorlar.”

Öneri hoşuma gitmişti. Gözümün önünde genç oyuncuyla annesini balla besleyen, Muhafazakâr Parti yanlısı iyi kalpli ayılar, meme emerken onlar için fazladan süt sağan, geceleri de başlarının altına yastık olmak için yakınlarda oyalanan müşfik geyik yavruları canlandı. Buna karşılık ben de hostese, o cesur günlerde bir gece babama tasarılarında söz eden avukatla film yönetmenini anlattım. İkramiye Ordusu¹ Washington’ı işgal ettiği takdirde, avukat Sacramento Irmağı’na gizlediği sandala atlayacak, birkaç ay boyunca ırmağın yukarısına doğru kürek çekecek, sonra da geri dönecekti, “çünkü bir devrimden sonra işin hukuki kısmını hale yola sokmaları için mutlaka avukatlara ihtiyaç vardır”.

Yönetmen daha çok hezimetini kabullenmekten yandı. Yedekte eski bir takım elbise, gömlek, bir çift de ayakkabı bekletiyordu (bunların ona mı ait olduğunu yoksa kostüm departmanından ödünç mü aldığını belirtmemiştir) böylece kalabalığa karışıp gözden yitecekti. Babamın şöyle dediğini hatırlıyorum: “İyi ama insanın ellerine bakıyorlar! Yıllardır ellerinle iş yapmadığını he-

1. Birinci Dünya Savaşı’na katılan ve aileleriyle birlikte sayısı kırk üç bine ulaşan, 1932’de savaş tazminatı olarak nakit ödeme talebiyle Washington’da toplanan on yedi bin ordu mensubuna verilen ad. (Ç.N.)

men anlarlar. Ayrıca sendika üyelik kartını da soracaklardır.” Bunun üzerine yönetmenin suratının nasıl asıldığını, tatlısını yerken nasıl yasa, mateme boğulduğunu, bütün bunların da bana ne kadar komik ve saçma geldiğini anımsıyorum.

“Babanız aktör mü Bayan Brady?” diye sordu hostes. “Adını mutlaka duymuşumdur.”

Brady adını duyunca, koridorun öteki yanındaki adamlar başlarını kaldırıp baktılar. Yan gözle – hani hep şu omzun üstünden fırlatılıyormuşa benzeyen, Hollywood bakışı. Sonra genç, soluk tenli, tıknaz olanı kemerini çözüp aramızdaki koridora dikildi.

“Sen Cecilia *Brady* misin?” diye sordu suçlarcasına, ondan gizlenmeye çalışıyormuşum gibi. “Gözüm bir yerden ısırdı *zaten*. Ben Wylie White.”

Bunu söylemese de olurdu çünkü aynı anda yeni bir ses şöyle dedi: “Wylie, müsaade et!” Bir başka adam uçağın koridorunda sürtünerek yanından geçip pilot kabini-ne doğru ilerledi. Wylie White irkildi, meydan okuyan bir sesle arkasından seslenmekte azıcık geç kaldı:

“Ben sadece pilottan emir alırım!”

Hollywood’un gerçek kudretlileriyle onların uyduları arasındaki şakalaşma türüne yabancı değildim.

Hostes onu payladı:

“Daha alçak sesle lütfen, uyuyan yolcularımız var.”

Şimdi koridorun karşı yanındaki öteki adamın, orta yaşlı Yahudinin de ayaklanmış olduğunu gördüm; aleni, orta halli bir zamparalıkla az önce koridordan geçen adamın arkasından bakıyordu. Daha doğrusu onun sırtına; adam elini yana doğru, veda edercesine salladıktan sonra görüş mesafemden çıktı.

Hostese sordum: “Yardımcı pilot mu?”

Kız ikimizin de kemerini çözmekle meşguldü, beni Wylie White’a havale etmeye hazırlanıyordu.

“Hayır. O Bay Smith. Uçakta ‘balayı dairesi’ dediğimiz özel bir bölümü vardır – bir tek onun var. Hem yardımcı pilot daima üniformalıdır.” Ayağa kalktı: “Gidip Nashville’ye inip inmeyeceğimizi öğreneyim.”

Wylie White donakaldı.

“Neden?”

“Mississippi Vadisi’nden doğru bir fırtına yaklaşıyor.”

“Bu şimdi *geceyi* burada geçireceğiz anlamına mı geliyor?”

“Fırtına sürerse evet!”

Ani bir irtifa kaybı, fırtınanın süreceğini gösterdi. Düşüş Wylie White’ı çaprazımdaki koltuğa savurdu, hostesi adeta koşar adım pilot kabinine doğru sürükledi, Yahudi adamı da küt diye koltuğuna oturttu. Hoşnutsuzluk belirten, uçmaya alışık insanlara yaraşır ölçülü, telaşsız nidaların ardından hepimiz sakinleşip yerlerimize yerleştik. Bir tanıştırma faslı yaşandı.

“Bayan Brady, bu Bay Schwartz,” dedi Wylie White. “O da babanın yakın dostudur.”

Bay Schwartz başını öyle bir şiddetle salladı ki, neredeyse şöyle dediğini duyar gibi oldum: “Çok doğru. Tanrı şahidim olsun ki doğru!”

Ömründe bir kez de olsa bunu yüksek sesle söylemiş olmalıydı; öte yandan, başına bir şey gelmiş bir adam olduğu açıkça belliydi. Onunla tanışmak, az önce biriyle yumruk yumruğa kavga etmiş ya da bir şeyle çarpışıp yere serilmiş bir dostla karşılaşmak gibiydi. Dostunuza bakakalıp sorarsınız: “Ne oldu sana?” O da kırık dişleriyle şiş dudaklarının arasından anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır. Olup biteni anlatamaz bile.

Bay Schwartz’ta göze çarpan fiziksel bir özellik yoktu; abartılı Pers burnu ve düşük gözkapakları, tıpkı babamın burun deliklerinin çevresini benekleyen İrlanda kıvrıklığı gibi doğuştandı.

“Nashville mi?” diye haykırdı Wylie White. “Otele gitmek zorunda kalacağız yani. Sahile yarın akşamdan önce varamayacağız – varabilirsek tabii. Hey Tanrım! Ben Nashville’de doğdum.”

“Yeniden görmek hoşunuza gider herhalde.”

“Asla; on beş yıldır uzak duruyorum oradan. Umarım *bir daha da* görmek kısmet olmaz.”

Oysa görecekti; çünkü uçak kuşku götürmez bir biçimde, tavşan deliğinden yuvarlanan Alice misali alçalıyor, alçalıyor, alçalıyordu. Camda avuçlarımı birleştirip bakınca, sol tarafta, iyice aşağılarda bulanık bir leke halindeki şehri gördüm. Yeşil renkli, “Kemerlerinizi Bağlayın – Sigara İçilmez” sinyali fırtınaya girdiğimizden beri sürekli yanmaktaydı.

Schwartz o ateş püsküren suskunluğundan çıkıp, “Ne dediğini duydun mu?” diye sordu koridorun öteki yanından.

“Neyi duydum mu?” diye sordu Wylie.

“Kendine ne dedirttiğini,” diye yanıtladı Schwartz. “Bay *Smith!*”

“Neden olmasın?” dedi Wylie.

“Ah, hiç işte,” dedi Schwartz çabucak. “Bana komik geldi de. Smith.” Neşeden bu kadar yoksun bir kahkaha hiç duymamıştım: “Smith’miş!”

Bana kalırsa, o günlerde uçakların menzile varınca ya kadar uğramak zorunda olduğu havalimanları gibisi yoktu – hiçbir yer onlar kadar تنها, kasvetli ve sessiz değildi. Eski, kırmızı tuğlalı hangarlar damgalarını vurdukları şehirlerin tam ortasına kurulmuştu; orada yaşayanların dışında, o ıssız duraklarda uçaktan bir kişi bile inmezdi. Ama havalimanları size tarihte geriye giderken yol gösterir; tıpkı vahalar, büyük ticaret yollarındaki mola yerleri gibi. Gecenin bir vakti, tek başına ya da çiftler halinde o havalimanlarına giren yolcuların görüntü-

sü, her gece iki kişilik de olsa küçük bir seyirci grubu toplardı. Gençler uçağı süzerdi, daha yaşlılarsa dikkatli, uyanık bir kuşkuyla yolcuları. Kıtalararası uçan büyük uçaklarda biz, yani sahilli zenginler, Orta Amerika'yı kaplayan bulutun arasından gelişigüzel çakan ışıklardık. Aramızda film yıldızı kisvesine bürünmüş, müthiş bir serüven bulunabilirdi pekâlâ. Oysa çoğunlukla bulunmazdı. Hep, göründüğümüzden daha ilginç olmamızı dilerdim canıgönülden; tıpkı galalarda, hayranlar bir yıldız olmadığımız için size küçümseyen bir sitemle baktıklarında dilediğim gibi.

Yere inince Wylie'yle ikimiz ansızın dost olduk; çünkü uçaktan inerken dengemi bulayım diye koluma girmişti. O andan sonra dibimden ayrılmadı – ben de dert etmedim. Daha havalimanına girer girmez ortaya çıkmıştı: Eğer burada mahsur kalacaksak beraber mahsur kalacaktık. (Erkek arkadaşımı kaybettiğim günkü gibi olmayacaktı – benimkinin, Bennington yakınlarındaki o küçük New England çiftliğinde, Reina denen kızla birlikte piyano çaldığı, benimse istenmediğimi fark ettiğim günkü gibi. Guy Lombardo radyoda “Top Hat” ve “Cheek to Cheek”i çalıyordu, kız da bizimkine melodileri öğretiyordu. Notalar yapraklar misali dökülüyor, kız siyah tuşların da kullanıldığı bir akort gösterirken ellerini onunkilerin üzerinden aşırıyordu. O sıralarda birinci sınıf öğrencisiydim.)

Havalimanına girerken Bay Schwartz da yanımızdaydı; ama dalıp gitmiş gibiydi. Biz bankodaki görevliden kesin bir bilgi almaya çalışırken, o uçağın onu almadan çekip gitmesinden korkarcasına, gözlerini perona açılan kapıdan ayırmadı. Sonra birkaç dakikalığına izin isteyip yanlarından ayrıldım; o ara benim göremediğim bir şey olmuş, geri döndüğümde White'la ikisi birbirlerine sokulmuştu; White konuşuyor, Schwartz ise eskisin-

den de berbat görünüyordu; koca bir kamyon geri geri gelirken onun üzerinden geçmişti sanki. Perona açılan kapıya bakmaz olmuştu. Wylie White'ın son cümlesini duydum:

“... çeneni kapamanı söylemiştim. Layığını buldun işte.”

“Ama ben sadece...”

Beni görünce sözünü yarıda kesti; yeni bir haber olup olmadığını sordum. Saat sabahın iki buçuğu olmuştu.

“Var sayılır,” dedi Wylie White. “Üç saatten önce havalanabileceğimizi sanmıyorlar, dolayısıyla çıtkırıldım-lardan bazısı bir otele gidiyor. Bense seni Hermitage’a, Andrew Jackson’ın evine götürmek isterim.”

“Karanlıkta ne göreceğiz ki?” diye sordu Schwartz.

“Ne var yani, iki saate kalmaz güneş doğar.”

“Siz ikiniz gidin.”

“Pekâlâ, sen otobüsle otele git. Otobüs hâlâ bekliyor – o da içinde.” Wylie'nin sesinde alaycı bir tını vardı. “Belki böylesi daha iyi olur.”

“Yo, sizinle geleceğim,” diye atıldı Schwartz telaşla.

Dışarıdaki, taşraya özgü yoğun karanlıkta bir taksiye bindik; Schwartz'ın neşesi yerine gelmiş gibiydi. Dizka-pağıma, cesaret verircesine pat pat vurdu.

“Yanınızda olmalıyım,” dedi. “Refakatçi olarak. Bir zamanlar, para içinde yüzerken bir kızım vardı – güzeller güzeli bir kız.”

Kızından, borcuna karşılık alacaklılara satılmış bir maddi varlık gibi bahsediyordu.

“Bir kızın daha olur,” diye yatıştırdı onu Wylie. “Paranı da geri alırsın; tamamını. Bir bakarsın devran dönmüş, kendini Cecilia'nın babasının yerinde bulmuşsun, öyle değil mi Cecilia?”

“Nerede bu Hermitage?” diye sordu Schwartz hemen. “Cehennem dibinde mi? Ya uçağı kaçırsak?”

"STAHR'LA KATHLEEN'İN BAKIŞLARI BULUŞTU, KENETLENDİ. BİR AN, DAHA SONRA HIÇ KİMSENİN CESARET EDEMEDİĞİ BİR BİÇİMDE SEVİŞTİLER. BAKIŞMALARI BİR KUÇAKLAŞMADAN DAHA YAVAŞ, BİR SESLENİŞTEN DAHA ACİLDİ."

1930'LARDA ALTIN ÇAĞINI YAŞAYAN HOLLYWOOD'DA GEÇEN SON PATRON, F. SCOTT FITZGERALD'İN SON ROMANI. "FİLMLERİ TİYATRONUN ÇAPININ VE GÜCÜNÜN ÇOK ÖTESİNE" TAŞIYAN DÂHİ YAPIMCI MONROE STAHR'IN ÜMİTSİZ AŞK HİKÂYESİNİ KONU ALAN KİTAP, SİNEMA DÜNYASININ ŞAŞAASININ ARDINDAKİ GERÇEKLERE, GÜÇ OYUNLARINA VE HAYAL KIRIKLIKLARINA IŞIK TUTUYOR.

FITZGERALD ROMANINI TAMAMLAYAMAMIŞ OLSA DA İNCE GÖZLEMLERİ VE ÇOK YÖNLÜ KARAKTERLERİ, KENDİSİNİ 20. YÜZYILIN EN BÜYÜK EDEBİYATÇILARINDAN YAPAN USTALIGINI YANSITTIYOR. YAZAR, STAHR'IN KARAKTERİNDE, TÖM YARALARI VE BURUKLUĞUYLA YENİ BİR GATSBY YARATIYOR. AMERİKAN RÜYASINA ERİŞENLERİN TRAJEDİSİNİ, KONUYLA ÖRTÜŞEN ÇARPICI BİR ÜSLUPLA ELE ALAN SON PATRON, BÜYÜK BİR ROMANCININ ARDINDA BIRAKTIĞI SON HAZİNE.

